

Hola em dic Amanda i us vull parlar sobre els nens amb deficiència visual, concretament les diverses tipologies que hi ha i les diferències entre elles, com podem tractar cada una d'elles i com podem relacionar-nos amb un nen que presenta aquesta discapacitat.

Primerament definirem el concepte de disminuït visual, què és la persona que té una alteració en l'estructura o funcionament de la visió - l'ull - sigui quin sigui la seva naturalesa o extensió.

Ara explicarem els diferents tipus de deficiències visuals que existeixen.

La baixa visió és un tipus de deficiència visual en que els nens que la pateixen, estan limitats en la visió de lluny però que veuen els objectes a pocs centímetres de distància i per tant poden realitzar moltes de les activitats escolars. alguns hauran de complementar els seu aprenentatge visual amb el tàctil, mitjançant el codi Braile.

Una altre tipologia és la limitació visual que és una alteració en que nens poden tenir dificultat per veure materials comuns per a l'aprenentatge sense comptar amb una il·luminació especial o poden no veure objectes a certa distància llevat que estiguin en moviment. Pot ser també que hagin de fer servir lents o lupes especials per poder utilitzar la visió que posseeixen.

L' impediment visual. La persona pot tenir una visió central molt clara en enfocar en un punt determinat, però no pot veure fora de la zona central.

I finalment, parlarem del nen què és cec que es refereix a nens que només perceben la llum sense projecció, o bé aquells que careixen totalment de visió.

A continuació comentarem els diferents tractaments que poden realitzar els nen que encara tenen una visió mínima o que no l'aprofiten en el seu comportament habitual.

Els programes de estimulació visual, la seva funció és ensenyar als pacients a interpretar conceptualment el que estan veient, ja que poden haver-hi persones que tinguin alguna visió però que no saben interpretar el que estan visualitzant. Aquest tipus de programes pot incloure qüestions com l'aprendre a distingir si la llum està encesa o apagada, seguir un objecte en moviment, aconseguir objectes, etc.

Després existeixen els programes d'entrenament en eficiència visual, però es concentren en aspectes més perceptuals. Entre les habilitats a adquirir estarien l'aprendre a distingir patrons d'estímul visual, diferències, característiques generals i detalls d'objectes i transferir aquest aprenentatge a presentacions bidimensionals i símbols.

La instrucció en la utilització de la visió Es refereix a qüestions com la modificació de l'ambient, l'ús d'ajudes tant òptiques com no òptiques, així com tècniques per a un màxim aprofitament de l'ús de la visió.

També hi ha els tractaments anomenats instrucció en la utilització de la visió. Aquest programa fa referència a qüestions com la modificació de l'ambient, l'ús d'ajudes tant òptiques com no òptiques, així com tècniques per a un màxim aprofitament de l'ús de la visió. Això pel que fa als nens que encara presenten residus visuals.

Pel que fa als nens que no mostren signes de visió, no hi ha cap tractament però si que pot accedir a ajudes que li proporcionaran una vida el més normalitzada possible.

Alguns d'aquests recursos són el gos guia, el bastó, els plans de mobilitat, que són uns materials en relleu, els quals ajuden a la persona realitzar un determinat recorregut o bé fer-se una imatge mental d'una àrea més ample, o també la tècnica de guia vident, que consisteix en que el nen amb ceguesa es situa una mica pel darrere de la persona que li farà de guia i l'agafa del colze amb els dits polgar i index, llavors la funció del guia informar al seu company sobre la presència de determinats elements del medi que poden afectar el desplaçament i de certes característiques dels mateixos, per exemple, si el guia creua el seu braç cap enrere i cap al centre del seu cos, el deficient visual el interpretarà com que hi ha un obstacle que impedeix el pas simultani de dos cossos, i es situarà totalment darrere del guia. O bé, l'utilització de mecanismes auxiliars electrònics que són bàsicament, mecanismes que emeten algun tipus de senyal a l'entorn, i que recullen el ressò d'aquest senyal retornat pels objectes amb els que xoca, traduint en una informació que pugui ser percebuda per l'usuari, ja sigui mitjançant impulsos tàctils o auditius.

Per acabar aquest article anomenarem algunes pautes per relacionar-nos amb els nens amb dificultats visuals.

Primer de tot hem de ser respectuosos amb ells en el sentit que hem de preguntar abans si volen la nostra ajuda, ja que el fet que una persona tingui una deficiència visual no ha de dur a suposar que necessita de la nostra ajuda.

No forçar a rebre una ajuda no necessària, en molts casos quan una persona sol·licita una ajuda puntual (creuar un carrer, el número de l'autobús que s'apropa, etc.) Ens entestem a imposar la nostra ajuda més enllà del que la persona necessita. La persona pot necessitar ajuda per realitzar un encreuament, però no té perquè "suportar" en tot el seu camí.

Evitar la sobreprotecció. La sobreprotecció ve mediatitzada per la valoració que en l'àmbit subjectiu fem del "sofriment" i "necessitats" de la persona amb deficiència visual.

Hem d'evitar fer d'"àngel de la guarda", anar "netejanter el carrer" per on camina la persona o intentar en tot moment "endevinar" el que necessita.

No generalitzar, el comportament d'una persona amb deficiència visual no ha de ser igual al d'una altra. Hi ha moltes diferències tant a nivell de funcionament autònom, uns poden no necessitar o necessitar mínimament la nostra ajuda i altres per contra la necessiten en un major nombre d'ocasions, com de caràcter ja que la deficiència visual és només una característica i les persones amb deficiència visual, igual que la població general, pot ser simpàtica, antipàtica, educada, divertida ...

I per comunicar-nos i interrelacionar-nos amb ell algunes de les pautes que podem seguir les esmento a continuació:

Parlar en un to normal, poc a poc i clar. No cridar o elevar la veu, les persones amb deficiència visual, en general, senten perfectament.

No substituir el llenguatge verbal per gestos, ja que aquests, en molts casos, no podran ser percebuts per l'altra persona.

Ser específic i acurat en el missatge, a fi de no confondre o saturar la persona.

No utilitzar paraules com "aquí", "allà", "això", "allò" ... ja que van acompanyades amb gestos que no es poden veure per la persona. En aquestes situacions és preferible utilitzar termes més orientatius com "a esquerra de la taula", "a la teva dreta", "davant de la porta", "darrere teu". De vegades, pot ser també útil conduir la mà de la persona cap a l'objecte i indicar-li de que es tracta.

Utilitzar normalment les paraules "veure", "mirar", etc., No considerar-les com termes tabú ja que les pròpies persones amb ceguesa i deficiència visual les utilitzen normalment en les seves converses.

Evitar exclamacions que poden provocar ansietat a la persona com ara "ai!", "Ai!", "Cura", etc., Quan vegem un perill per a ella (una porta oberta, un obstacle a la vorera, etc.). És preferible emprar una exclamació més informativa, com "alt", amb la finalitat d'evitar que segueixi avançant i explicar després, verbalment, el perill o ajudar-lo perquè pugui evitar-ho.

Parlar dirigint la nostra mirada a la seva cara.

Dirigir directament a la persona amb deficiència visual per saber el que vol o desitja i no l'acompanyant.

Utilitzar el nom de la persona, si es coneix, perquè tingui clar que ens dirigim a ell.

Presentar-se, identificar-se amb la finalitat que la persona sàpiga amb qui es troba, pel que hauríem dir el nostre nom i indicar, si escau, qui som o el que fem. I per descomptat, en cas de conèixer la persona no jugar a les endevinalles, qui sóc?

Per saludar, si la persona no estén la mà, podem agafar la seva per fer-li saber que volem saludar.

Avisar la persona quan ens anem o abandonem l'habitació, si no pot dirigir-se a nosaltres pensem que encara estem amb ella. Igualment, si tornem és convenient indicar la nostra volta.

Indicar si hi ha una altra o altres persones presents.

Comunicar, si és necessari, que s'està fent o es farà. "Un moment, estic trucant l'encarregat" ...
La vista és un sentit primordial per obtenir informació. Quan entrem en un edifici, esperem per obtenir una informació o un servei, etc., No necessitem en general una informació verbal per saber si se'ns atén o se'ns ha vist i fins i tot si hi ha algú a qui dirigir-nos.